

fra Statens Side kan indlade sig paa at yde nogen Erſtating til den omhandlede Mand, thi ſelv om det er givet, at det er en Feil, der er begaaet ved, at det er blevet noteret ved hans Navn iſtebelfor ved et andet lignende Navn, at han var ſtraffet, ſaa er det ikke Reglen, vi følge i vor Lovgivning, at der ydes Erſtating af Staten for den Skade, private Perſoner maatte lide ved Feiltagelſer, begaaede af Embedsmænd. Hvad dette ſærlige Tilfælde angaar, maa man jo lægge Mærketil, og det er egentlig det Punkt, forekommer det mig, ſom Underſøgelsen maatte være rettet paa, hvis der ſkal være nogen Underſøgelse, om den Paagjældende, efter hvad der er foregaaet paa Sæſſionen, har havt nogen fornuftig Grund til at anſe ſig for kaſteret; thi han maa jo kunne vide, at naar man bliver kaſteret paa Sæſſionen, er det paa Grund af Ens Legemsbeſtaffenhed, og naar der ikke er foregaaet nogenſomhelſt Underſøgelse af hans Legeme eller paa anden Maade af hans Perſon, er der heller ikke foregaaet en ſaadan Røveſe af hans legemlige Egenſkaber, at en Kaſſation kunde støttes derpaa. Jeg maa derfor antage, efter hvad der ligger for, og hvis jeg har Ret i min Forudſætning om, at den Paagjældende ſlet ikke har været underſøgt, at man maa ſige til Andrageren, at han ikke her har nogen fornuftig Grund til at betragte ſig ſom kaſteret, og at det alſaa maatte ligge til ham ſelv at begribe, at her maatte foreligge en Feiltagelſe, om hvis nærmere Sammenhæng han maatte kunne ſøge Oplyſning, iſald han vilde det. Som ſagt, jeg har ikke erhvervet officielle Oplyſninger om, hvorledes det er gaaet til paa Sæſſionen, men det ſkal jeg nok ſøge at ſtaffe Klarhed om. Imidlertid antager jeg, at det er gaaet til, ſom jeg har ſagt, fordi det er Reglen ved en Sæſſionsbehandling, at, naar der er ſaadanne Omſtandigheder tilſtede, at en Mand, fordi han har været underkaſtet en borgerlig Straf, ikke anſes for værdig til at tjene i Hæren, bliver denne Mand ſlet ikke underſøgt, fordi man naturligtviſt ikke vil spille Tiden med en Mand, der ſelv om han var nok ſaa god, hvad Legemsbeſtaffenhed angaar, dog ikke kunde blive antagen ſom Soldat. Derfor mener jeg ſom ſagt, at det nærmest maa hænges ſammen, ſom jeg har udtalt, men det ſkal jeg nok indhente nøiere Oplyſninger om.

Ordføreren (Lh. Nielsen): Jeg ſkal dog bemærke, om det dog ikke kan være ſaa, at den Paagjældende, der jo er en ung Mand, kan have manglet Evnen til at forſtaa, at det var begaaet nogen Feil derved, og dette tror jeg ſaa meget beſomere, ſom han jo har maattet møde i to Aar, og det første Aar er bleven „anſet,” men derſom han havde havt nogen Straffebetegnelse, hvorfor er han ſaa ikke ſtrag bleven afviſt, og hvorfor har han ſaa maattet møde ad-

naare? Ogſaa dette er et Forhold, der henſtaaer uopklaret og trenger til nærmere Underſøgelse. Dernæſt trenger det ogſaa til at underſøges, hvilken Kontrol den paagjældende Embedsmænd har ført med ſine Kontorbetjente, ſiden de have kunnet begaa en ſaadan Feiltagelſe; thi man maa jo erkjende, at det ikke vilde være helbdigt, om der ſkete ret mange ſaadanne. Det er, ſom ſagt, ogſaa et Punkt, der maa underſøges foruden det, den høitærede Juſtitsminiſter omtalte, thi begge diſe Punkter giver Andragendet Anledning til at komme ind paa; Udvalget har kun ønsket Andragendet underſøgt i det Hele taget, og har kun forvaret ſig med Henſyn til Erſtatingsſpørgsmaalet, hvorom det Intet bemærker nu. Jeg ſkal dog ſlutte med denne Bemærkning, at, ſaavidt jeg har opſatt Udvalget, er der i det forſkjellige Opfattelſer om den fiſtnevnte Ting.

Berg: Jeg henholder mig iøvrigt til den ærede Ordfører, men jeg fik det Indtryk af den høitærede Miniſters Udtalelſer, at han navnlig vilde underſøge den Skyld, der maatte være hos den Paagjældende. Jeg synes imidlertid, at det, der ligger nærmest for, er at ſøge den Skyld, der maatte være hos Miniſteriets egne Folk. Det, der navnlig ſkal underſøges, er jo, ved hvis Forſeſe den vedkommende Mand er bragt i denne Forlegenhed. Naar det er blevet klart, at Manden uſkyldig er bragt i Forlegenhed, ſaaledes ſom det jo her beſkrives, og at denne Forlegenhed ogſaa er beſtrevet rigtig, ſaa bliver viſt Spørgsmaalet, om der ikke tiltrods for, at Loven ikke tilſtaaer Statsborgerne nogen Erſtating for den Ulempe, de have lidt af en Statsmyndighed, her maa ſtatueres et andet Exempel. Det maa jo dog ſalde lidt haardt her for den Vedkommende, iſølge den foreliggende Beretning, ſaaledes ſom ogſaa i mange andre Tilfælde, at de, der have begaaet Feilen, ofte ſlippe fri, idet der muligtviſt kun gives dem en lille Advarſel om at være lidt mere paapagende for Fremtiden, medens de, det er gaaet ud over, ſom have ſaaet Evnen at føle, Intet faae til Erſtating. Ganske viſt vilde det føre os for vidt at komme ind paa hele dette Spørgsmaal, men med Henſyn til Børnepligtsſagen vil det ikke føre for vidt, og der kan jeg ikke ſkjønne rettere, end at, naar ſaadanne Feil begaaes fra Adminiſtrationens Side, ſaaledes ſom det synes at være oplyſt her, maa der gives en Regel for, at de Vedkommende kunne ſaa en viſ Opriſning. Jeg har ſom ſagt ſaaet dette Indtryk af den høitærede Miniſters Svar, men Meningen var jo utvivlſomt alligevel den, at den høitærede Miniſter vilde imødekomme Ordføreren Anmodning om at underſøge Sagen i det Hele, og alſaa ogſaa underſøge, hvorledes det er gaaet til, om det er Lægsforſtanden eller hvem det er, der har begaaet denne Feil, og om den overhovedet er begaaet, thi det hører jo ogſaa med.